

QUAER. 2° *Quandiu sacrae species censeantur remanere integrae post Sacramenti sumptionem?*

Resp. Non constat; alii dicunt post minutum, alii post quinque minuta, alii post medium quadrantem (1). Diutius autem remanent in Sacerdote, qui in Missa sub utraque specie et cum Hostia maiori communicat, quam in laico, qui de more parvam Hostiam tantum sumit. — S. Lig. *ibid.*, etc.

85. — QAER. 3° *An Eucharistia sit unicum vel duplex Sacramentum?*

Resp. Est unicum specie Sacramentum, licet sint plura signa. Etenim licet adsit *pluralitas physica* signi, est tamen unitas moralis: nam Sacramentum Eucharistiae quamvis speciebus panis et vini physice distinctis sit compositum, ordinatur tamen ad unam specie refectionem spiritualem tanquam ad finem et effectum significatum, sicut cibus et potus materialis ordinatur ad unicam refectionem corporalem. Sic in extrema Unctione sunt plures unctiones, et tamen habetur unicum Sacramentum, quia plures istae unctiones ordinantur ad unum finem et effectum, ad tollendas nempe reliquias peccatorum. — *Ita communissime et certo cum S. Thom., 3. part. quaest. 73. art. 2. — S. Lig. n. 191. et 199.*

86. — QAER. 4° *Quinam sint effectus Sacramenti Eucharistiae in anima?*

Resp. Praecipui sunt sequentes, scilicet 1° *augmentum gratiae sanctificantis*, quod praecipuum Eucharistiae effectum constituit. Nam iuxta verba Christi (*Ioann. 6. 56.*) *Caro mea vere est cibus*, hoc Sacramentum est institutum tamquam alimentum spirituale; et alimentum supponit vitam in eo qui illud suscipit: inde fit, ut per hoc alimentum vita ipsa animae, quae in gratia sanctificante praecipue consistit, corroboretur et augeatur; 2° *adeptio gloriae aeternae*; Christus enim hanc promittit: *Si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in aeternum (Ioann. 6. 52., etc.)*; 3° *targitio uberrima gratiarum actualium*, quae fluunt a gratia habituali, et habitibus infusis; 4° *debilitatio habituum malorum et emendatio vitiorum*, praesertim libidinis; 5° *remissio peccatorum venialium*: constat ex *Trid. sess. 13. c. 2.* ubi Eucharistia vocatur antidotum, quo li-

(1) De hac re nequaquam videtur regula quaequam generalis tradi posse. Brevior quippe aut longior mora potissimum a diversa diversorum hominum virtute digestiva est repetenda. Neque solum exploratum est, faciliorem alios, alios difficiliorem habere digestionem, sed eundem quoque hominem pro diversis circumstantiis tum internis, habitu scilicet cor-

poris et praesertim stomachi, tum externis, v. gr. pro caeli temperie, modo citius modo tardius cibos concoquere; nec raro contigisse scimus, ut concitato vomitu post longius spatium, semihorae v. gr. aut etiam horae sacramentales species tantum non integrae redditae fuerint (cf. *dieta Op. theol. mor. V. 4. p. 643. ed. 2.*).

beramur a culpis quotidianis, et a peccatis mortalibus praeservamur; 6° *remissio poenae temporalis peccato debitae*; non quidem totius, sed secundum modum devotionis et fervoris, ut ait S. Thomas, *part. 3. qu. 79. art. 5.*; 7° *unio specialis cum Christo et membris eius*, ut patet ex *Ioanne, 6. 57.*: *Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, in me manet et ego in illo*; 8° *praeservatio a peccatis futuris*, tum quia aucta charitate per hunc cibum, anima fit validior contra naturam corruptam, tum quia est efficax memoria dominicae Passionis, per quam victi sunt daemones. — S. Lig. n. 268. et 269., *Hom. apost. n. 5.*

QUAER. 5° *An aliquando Eucharistia peccatum mortale delere possit?*

Resp. Affirm. probabilius, non quidem *per se*, sed *per accidens* ac mediate per infusionem gratiae, quando scilicet aliquis ignorans se versari in statu peccati mortalis, accedit ad Eucharistiam bona fide, et cum attritione de peccatis in antecessum commissis. Tunc nihil obstat, quominus Sacramentum suum producat effectum; sed effectum producere nequit, stante peccato mortali. Ergo debet peccatum illud *indirecte* tollere. — S. Lig. n. 268. — *Recole dicta de Sacramentis in genere, n. 13.*

CAPUT II.

DE MATERIA ET FORMA EUCHARISTIAE.

Agendum: 1° de materia; 2° de forma Eucharistiae.

ARTICULUS I. — DE MATERIA EUCHARISTIAE.

I. De materia remota.

87. **Principia.** — I. *Panis et vinum* sunt materia Sacramenti Eucharistiae remota. Constat 1° ex institutione ipsa huius Sacramenti; Christus enim in ultima coena accepit panem et vinum, et ea consecravit in Corpus et Sanguinem suum; 2° ex definitione Ecclesiae in *Conc. Lateranensi*, cap. *Firmiter*; in *Conc. Florent.* in Decreto unionis; et in *Trident.* sess. 13. in omnibus fere capitibus. — Accedit his omnibus unanimis traditio utriusque Ecclesiae Latinae et Graecae.

II. Solus panis *triticeus* et solum vinum *de vite* sunt materia valida Sacramenti Eucharistiae. Constat ex *Conc. Florent.* in Decreto supra citato, ubi dicitur: *Tertium est Eucharistiae Sacramentum, cuius materia est PANIS TRITICEUS et VINUM DE VITE.* — Concordat etiam perpetua traditio et praxis utriusque Ecclesiae Latinae et Graecae.

88. — III. Aqua modicissima vino permiscenda est, atque hoc non necessitate Sacramenti, sed praecepti ecclesiastici.

Ratio 1^{mi} deducitur 1° ex perpetua Ecclesiae praxi et universali Pa-

trum traditione; 2° ex Declaratione Conciliorum, et praesertim *Florentini*, quod declarat materiam calicis esse vinum de vite, cui modicissima aqua misceri debet; et *Conc. Trid.* sess. 22. c. 7.

Ratio II^{di} deducitur ex eo quod Christus, in institutione huius Sacramenti, solum vinum designaverit, et Concilia, huius mixtionis mentionem faciendo, de solo praecepto loquantur, uti *Trident.* loco citato; accedit doctrina *Catech.* eiusdem *Conciliū*, qui postquam docuit hanc mixtionem non posse sine peccato mortali praetermitti, addit: *Ea (aqua) tamen si desit, sacramentum constare potest.*

89. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *An sit materia valida panis ex siligine seu secali confectus?*

Resp. Controvertitur. Alii affirmant, quia siligo, aiunt, videtur esse ex eadem specie ac triticum, licet sit diversae qualitatis. — Alii vero multo *communius*, et *probabilius negant*; quia panis siliginis est speciei diversae, nec a divitibus adhiberi communiter solet. In praxi igitur haec materia sub gravi prohibetur (*). — Vide S. Lig. n. 200.

QUAER. 2° *An sit materia valida panis ex farre seu spelta effectus?*

Resp. Pariter *controvertitur* ac de siligine. Unde illa quoque materia ut dubia, et proinde ut graviter illicita habenda est. — S. Lig. *ibid.*, et alii communiter. — Attamen animadvertendum est, dari in variis regionibus diversas veri frumenti species, quae sub nomine *speltae* veniunt. Unde videtur esse attendendum ad communem hominum aestimationem.

90. — **QUAER.** 3° *An panis tam azymus quam fermentatus sit materia valida et licita Eucharistiae?*

Resp. 1° *Quoad validitatem, affirmative.* Ratio est, quia uterque est panis verus, ac simpliciter etiam in Scriptura panis dicitur; et uterque ex farina triticea et aqua naturali efficitur. Constat etiam ex definitione Ecclesiae. Sic enim *Conc. Florent.* in Decreto unionis: *Definimus in azymo, sive in fermentato pane triticeo, corpus Christi confici.*

Resp. 2° *Quoad liceitatem,* Latini tenentur sub gravi consecrare in *azymo*, et Graeci in *fermentato*, singuli iuxta Ecclesiae suae ritum. Constat 1° ex praxi utriusque Ecclesiae; 2° ex *Conc. Florent.* in Decreto citato, ubi additur: *Sacerdotesque in alterutro ipsum Domini corpus conficere debere, unumquemque scilicet iuxta suae Ecclesiae sive Occidentalis sive Orientalis consuetudinem (**).*

(*) Cf. sis dicta in *Oper. th. mor.* Vol. IV. p. 610. seq. ed. 2.

(**) Si tamen latinus Sacerdos versaretur inter Graecos et Graecus inter Latinos nec ibi proprii ritus ecclesiam haberent, liceret latino uti fermentato et graeco uti

azymo: quia licet se conformare disciplinae loci, ubi quis sit; non tamen teneatur, sed posset ritu suo uti. S. Alph. n. 203. et est communis doctrina.

His addere iuvat recens decretum s. Sedis per congr. s. F. P. editum. E con-

QUAER. 4° *An peccet graviter Sacerdos consecrans in vino acescente?*

Resp. Affirm., licet illud vinum sit adhuc materia valida Sacramenti. Imo committitur peccatum mortale, non tantum si vinum sit aceto proximum, sed etiam si certo incipiat acescere et corrumpi, quia etiam sic gravis irreverentia Sacramento videtur irrogari. — *Ita communiter* cum S. Lig. n. 207. — Constat etiam ex Rubrica tit. 4. n. 2., ubi sic dicitur: *Si vinum coeperit acescere, vel corrumpi, vel fuerit aliquantulum acre..., conficitur Sacramentum, sed conficiens graviter peccat.*

Probabiliter tamen dicunt Gobat, Sporer, Lacroix, quod deficiente alio vino liceat sine scrupulo, prout solent viri probi, adhibere vinum paulisper acescens, seu non notabiliter acidum (1). — S. Lig. *ibid.* — Unde Rubrica non videtur accipienda cum tanto rigore, ut comprehendat omnes etiam primos gradus acrimoniae, sed tantum illos qui proxime incipiunt constituere vinum acescens. — S. Lig. *Hom. apost.* Append. 3., *Exam. ordinand.* n. 98.

91. **QUAER.** 5° *An vinum congelatum sit materia valida?*

Resp. Controvertitur. Affirm. probabilius. Ratio est 1° quia remanet substantialiter vinum, cum retineat eundem colorem, saporem, odorem; 2° quia ex Rubrica Missalis species vini congelatae post consecrationem debent liqueferi admotis pannis calefactis, et deinde sumi, quippe quod est verum Sacramentum (*Rubr. de defect.* §. 10. n. 11.). Ergo supponit speciem vini congelati retinere Sanguinem Christi; ergo sacrae species non mutantur substantialiter per congelationem post consecrationem; ergo nec ante. — Ita S. Lig. n. 207., ubi dicit esse sententiam veriorum ob rationem ex citata Rubrica deductam (*).

silio scilicet Emm. PP. huius Congregationis, ss. Pontifex Leo XIII. publicari iussit decretum, quo ad promovendam maiori cum fructu sacramentorum frequentiam et ne fideles inviti cogantur ab iis recipiendis abstinere, s. Sedes concedit in perpetuum omnibus fidelibus cuiuslibet ritus sive latini sive orientalis, de gentibus ibi, ubi nulla ecclesia aut Sacerdos sui ritus invenitur, facultatem recipiendi sacram Communionem nedum in articulo mortis et paschali tempore sed et quovis tempore et ex pura tantum devotione, secundum ritum illius ecclesiae, quae ibi sit, dummodo sit catholica. 18. Aug. 1893.

(1) Vix reipsa cum his cohaerere praecedentia videbuntur. Nam si probabiliter

licet adhibere *vinum paulisper acescens* quomodo gravis culpa reus est quisquis vinum adhibeat, quod *incipit* acescere?

(*) Quaestio proposita fuit s. I. Cong. etc. In pluribus Galliae partibus... vinum album, quod incruento Missae sacrificio inservit, tam debile est ac impotens, ut diu conservari non valeat, nisi eidem quaedam spiritus vini (alcohol) quantitas admisceatur. Quaer. 1. an istiusmodi commixtio licita sit: 2. et si affirmative, quaenam quantitas huiusmodi materiae extraneae vino adiungi permittatur: 3. in casu affirmativo requiritur ne spiritus vini ex vino puro seu ex vitis fructu extractus.

Respondit s. I. C. 31. Jul. 1890. « Dummodo spiritus (alcohol) extractus fuerit ex

QUAER. 6° *Quaenam quantitas aquae sit in calice immiscenda?*

Resp. Sufficit aquae modicissima quantitas, ut dicit *Conc. Florent.* supra n. 88. *Probabiliter* potest infundi aqua usque ad octavam partem vini, imo usque ad quintam partem iuxta Lugo, d. 4. n. 38. Addit Busembaum sufficere, ut aqua tertiam partem non excedat. Sed in praxi haec ultima sententia non est admittenda, quamvis tertia pars non corrumpat vinum, si sit generosum. Generatim consulendum est, ne Sacerdos excedat octo vel decem guttulas. Quod si casu nimiam aquae quantitatem infuderit, iterum aliqua quantitas vini adici poterit. — S. Lig. n. 210.

II. *De materia proxima seu de usu materiae requisitae in ipsa consecratione.*

92. **Principia.** — I. Ad validam consecrationem praeter materiam aptam requiritur 1° ut materia consecranda sit *physice praesens*; quia id necessario exigunt pronomina demonstrativa formae *hoc, hic*: aliter enim forma foret falsa, quia demonstraretur praesens id, quod non esset praesens; 2° ut per intentionem **Ministri** in individuo sit determinata: quia sicut non consecrat **Minister**, nisi intendat consecrare; ita nec hanc materiam consecrat, nisi illam determinate intendat consecrare. Non requiritur tamen determinatio actualis, sed virtualis sufficit. — S. Lig. n. 211-214.

II. Ad licitam consecrationem requiritur, 1° ut Sacerdos nullatenus recedat ab usu Ecclesiae praesertim Rubricis Missalis Romani determinato: hinc imprimis necesse est, ut materia consecranda sit decens et munda ob reverentiam tanto Sacramento debitam; 2° ut sit reposita in altari et in corporali, imo et in petra sacra, iuxta Benedictum XIV. *de Sacrificio Missae*, sect. 2. n. 139.; 3° ut ciborium vel calix consecrandus sit discoopertus; 4° ut fiat tempore canonis Rubrica praescripto. — Vide S. Lig. n. 218. et 219.

93. **Resolves.** — 1° Valide consecrantur hostiae sub aliis latentes, aut aliter tectae. Item valide consecratur vinum in calice velo, palla, aut quavis ratione cooperto; quia sufficit ad veram materiae praesentiam, ut per pronomina *hoc* vel *hic* demonstrari possit. — S. Lig. n. 212., etc. et *alii communissime* (2).

genimine vitis et quantitas alcoolica addita una cum ea, quam vinum, de quo agitur, naturaliter continet, non excedat proportionem duodecim pro centum et admixtio fiat quando vinum est valde recens, nihil ob stare, quominus idem vinum in Missae sacrificio adhibeatur ».

(2) Addi solet hic quaestio: *quid agendum, si particulae non consecratae misceantur consecratis?* Busembaum apud S. Alphonsum (lib. 6. n. 216.) duplicem sententiam innuit, scilicet *vel totus cumulus ad altare est deferendus, ut sacerdos intendat consecrare non con-*

2° Valida est consecratio, si Sacerdos putet unam tantum vel duas hostias consecrandas adesse, cum sint plures sive a se, sive ab alio appositae; ratio est, quia Sacerdos semper praesumitur velle consecrare,

seccratas, vel potius totum cumulum consecrat sub conditione, si non sint consecratae.

Et posteriorem sententiam sequitur S. Alphonsus, subdens: *Et hoc potius faciendum est, quia in consecrando hostias non consecratas deficit vera determinatio materiae, nec potest verificari verbum hoc, unde debent consecrari omnes hostiae sub conditione, ut valide consecrentur.* Ita Lugo disp. 4. n. 136., Salmant. cap. 4. n. 129. cum Laymann, Dicast., Aversa, Leand., Diana etc.

Displicet, quod S. Doctor post Salmant. patronis huius sententiae accenseat Laym., et Aversa, qui manifeste stant pro opposita. Sic enim Laymann (lib. 5. Tr. 4. cap. 2. n. 12.): *Potest, ac debet totus cumulus ad altare deferri, ut sacerdos intendat consecrare illas tantum, quae consecrationem non acceperunt.* Et Aversa (*De Euch.* q. 2. sect. 2.): *Si admisceantur aliquae hostiae non consecratae aliis consecratis... et sacerdos determinet consecrare illud, quod consecratum non est... non valere et non sufficere, censet Lugo... Videtur tamen valere et sufficere.*

His accessit Marcus Struggl (Tr. 10. q. 1. art. 2. n. 32.) inquit: *In tali casu totum illum cumulum hostiarum esse in alia missa consecrandum cum hac intentione: Hoc totum volo consecrare, secundum quod est consecrabile.* Ita Laymann, Tamburini, et plures alii. Et revera sic habet Tamburini (*Meth. celebr. miss.* lib. 2. c. 4. §. 3. n. 10.): *Si accidat per alicuius incuriam misceri particulas consecratis cum non consecratis, consecratur totus cumulus cum intentione consecrandi eas, quae consecratae non fuerint.* Nec aliter Kresslinger (*Append. ad Anacl.* Tr. 44.

dist. 4. q. 4. add. 4.): *Respondeo, talem cumulum adhuc posse consecrari taliter, ut intentio consecrandi feratur ad non consecratas.* Allegat deinde quinque alios, inter quos et Felicem Potestas. Ex quibus satis colligitur, utram harum sententiarum quis amplectatur, satis gravem inniti auctoritati.

Illud tamen videri *singulare* potest, quod Lugo, qui auctor haberi potest sententiae a S. Alphonso cum Salmanticensibus magis probatae, dubitet deinde, an licite id fiat. *An vero* (inquit n. 139.) *posset licite consecrare sub conditione omnes, ut non maneret mixta illa alia non consecrata, non video necessitatem sufficientem ad reiterandam formam sub conditione super illas omnes hostias consecratas... Alioquin liceret etiam iterum sub conditione consecrare calicem, in quem post consecrationem casu infusa fuisset gutta vini non consecrati; quod tamen nemo admittet.*

S. Alphonsus (l. c.) post Salmantenses mere respondet, *licite id fieri posse, ut dicunt Salmantenses, Laymann, Dicast., Diana et Leander; nec quicquam aliud addunt Salmantenses.* At vero omisso Laymann, quem abs re utpote contra sententiam, citari diximus, Dicastillus enimvero difficultatem non solvit. Nam Lugo (l. c.) ad vitandum inconveniens, et difficultatem repetitae consecrationis, ut ut conditionatae, super particulas, quas certo constat esse consecratas, proponit, ut *dentur singulis in communionem duae ex illis particulis: sic enim certum esset, singulos accipere aliquam hostiam consecratam.* Verum Dicastillus (*De Euch.* disp. 4. n. 139.) mere reponit, hanc viam a Lugo indicatam pluribus et gravibus inconvenientibus subiici:

quidquid est decenter consecrabile. Unde si celebrans advertat post consecrationem duas hostias esse simul iunctas, utramque ut consecratam sumat iuxta Rubricam Missalis. Si vero ante consecrationem, postquam obtulit, id advertat, alteram seponat, et post Missam ipse vel alius sumat tamquam panem benedictum. — S. Lig. n. 216., et alii omnes.

3° Idem dicendum, si quis ad altare plures hostias consecrandas attulerit, vel ante Sacrificium monitus fuerit de consecrandis hostiis iam super altare positis, vel animadverterit ab alio afferri ut consecrentur, etsi dum consecrat, non ita expresse earum meminerit, aut etiam ad oblationem non detexerit, modo sint praesentes in corporali; quia intentio praecedens virtualiter perseverat. — S. Lig. n. 216.

4° Non consecrarentur hostiae, inscio Sacerdote, etiam in corporali positae (3), quia Sacerdos penitus inscius intentionem illas consecrandi non habuit.

5° Si parvae hostiae pro communicando populo afferantur Sacerdoti paulo post factam oblationem, licite eas consecrare poterit, suppleta oblatione mentaliter. — S. Lig. ibid.

94. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *An censendum sit consecratum ciborium ex oblivione extra corporale relictum?*

Resp. Controvertitur. I^a **SENTENTIA** probabilis affirmat. Ratio est, quia iam adfuit voluntas positiva consecrandi illud ciborium in principio Missae, nec illa voluntas fuit retractata; ergo perseveravit virtualiter tempore consecrationis.

II^a **SENTENTIA** negat. Ratio est, quia intentio illa consecrandi extra cor-

atque adeo potius tolerandum illud inconveniens, consecrandi nempe conditionate etiam particulas certe consecratas. At haec responsio, ut patet, non probat contra Lugo eiusmodi consecrationem non esse illicitam. Hinc nihil mirum, quod alii praeferebant duxerint diversam Laymanni sententiam, nec multum detulerint rationi, quam huic sententiae Lugo obiecerat. *Si sacerdos, ait Lugo (l. c. n. 139.) solum dirigeret verba ad illam hostiam, quae non erat consecrata, et de illa sola vellet loqui, tunc non haberet intentionem conditionatam consecrandi, sed absolutam, quam diximus probabiliter impossibilem, eo quod non posset designari ullo modo hostia, de qua vult*

sacerdos loqui. At enim qui sententiam Laymanni sequuti sunt, *probabilem* istam impossibilitatem designandi hostiam non vident. Quod quidem multo facilius apparebit, si animadvertatur, formulam consecrationis non esse mere indicativam, sed transubstantiationis effectivam, adeo ut particulae *hoc* vel *hic* deserviant ad determinandam potius, quam ad indicandam materiam, ad quam fertur sacerdotis consecrantis intentio: quae quidem materiae determinatio in casu nullam reipsa videtur difficultatem praeferre.

(3) Erunt tamen, qui huius resolutionis cohaerentiam desiderent cum principiis, quibus innititur praec. resolutio secunda.

porale fuisset peccatum grave, et proinde Sacerdos illam habuisse non praesumitur (4).

(4) Ista ratio supponit generale hoc principium, quod non possit in sacerdote praesumi intentio consecrandi, quoties circumstantia quaequam, licet eidem sacerdoti ignota, intercedat, quae si ab ipso nosceretur, eum a consecrando deterreret, ne scilicet ageret illicite. Atqui eiusmodi principium neminem puto aut admisisse unquam, aut aliquando admissurum. Et sane illicitum, et quidem ex DD. sententia graviter illicitum est, in calice non consecrato, aut in corporali non benedicto missam celebrare, aut materiam utique validam sed illicitam, v. gr. panem fermentatum in latina Ecclesia consecrare. Porro quisnam contendat, si eiusmodi calix aut corporale, aut materia sacerdoti id non advertenti porrecta fuerit, non posse praesumi, eum intentionem celebrandi illicite habuisse, atque adeo valide non consecrasse? Ad diderim autem, immerito quosdam (Vid. S. Alphonsi lib. 5. n. 217. secundam opinionem ceu *communem* tradere. Facile enim et pro prima haud pauciores DD. allegari possent.

Roncaglia de *Euchar.* c. 2. q. 8. advertit, parum conferre exempla allata, *calicis non consecrati, aut corporalis non benedicti, aut panis fermentati*, in quibus (uti ratiocinatur) si quidem intentio deesset, gravissimum et prorsus vitandum sequeretur incommodum aut omnino irriti aut mutili sacrificii. In hisce ergo adiunctis (inquit) semper praevalet intentio sacrificium perficiendi. Hoc autem incommodum abest, si solum agatur de particulis, quas consecratio non attingat; quoad istas igitur intentio vitandi defectum contra rubricas, quae semper alioquin praesumi in sacerdote debet, praevalere intentioni consecrandi debet. Particulae ergo extra corporale positae non sunt habendae ceu consecratae.

Resp. Ista Roncagliae argumentatio ni-
Comp. Theol. Mor. — Tom. II.

mis se prodit infirmam, quippe quae, etsi valere quidpiam posset in iis exemplis sistendo, vim tamen omnem amittit, si exempla mutantur. Et sane finge cum Elbel (*De Sacram. Conf.* 12. n. 49.), sacerdotem pyxidem non detexisse, aut pyxidem non esse consecratam, aut pyxidem extra corporale mansisse. Equidem, ut (l. c.) Elbel advertit, in hisce adiunctis per se illicite particulae consecrarentur. At enim in duplici priori hypothese pyxis super ara seu corporali iacebat, et in tertia hypothese basis pyxididis fortuito, dum sacerdos eam proprius vult admovere, sub corporali atque adeo extra illud manet. Interim vero sacerdos ista adiuncta, quae per se consecrationem redderent illicitam, aut ignorat aut nullo modo advertit; et alioquin intentionem consecrandi particulas intra canonem quoque renovat, imo in tertio casu cum actuali intentione et pyxide detecta particulas consecrat. Quaero: concludemusne, in triplici ista hypothese particulas non habendas esse uti consecratas, ob eam nempe rationem, quod (praeter intentionem absolutam ad perficiendum sacrificium necessario ponendam) praesumi alias nunquam possit intentio consecrandi, quoties quaequam circumstantia, utcumque ignorata, consecrationem efficeret illicitam?

Nimirum ut apte de his iudicetur, opus est ut diversae distinguantur hypotheses, quae utique diversum patiuntur aut etiam exigunt iudicium. Equidem nemo abnuerit, fieri posse, ut v. gr. praemonitus in sacrario Sacerdos de particulis consecrandis, suam tunc intentionem apposuerit; veruntamen particulae non dubie sed certe censendae sint non consecratae, si v. gr. clericus, Missae deserviens, allatas a se particulas in cornu epistolae lignea aut chartacea capsula clausas reliquerit. Et utique ratio hic reddatur, quod unica illa